11de Jaargang — **Curacao den 18n. Augustus 1894** — **N° 555**

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—.
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

De ontwikkeling der katholieke kerk op politiek en maatschappelijk gebied.

III.

Het is buiten de katholieke Kerk een kenmerk van alle godsdiensten, die op aarde bestaan, dat zij zich vormen, uitbreiden, en ontwikkelen in een bepaalden maatschappelijken kring.

Het protestantisme bijvoorbeeld, dat bij den eersten oogopslag het meest het merk van *algemeenheid* schijnt te dragen, is van naderbij beschouwd niet algemeener dan, — om iets te noemen — de godsdienst der volken, die van de ware Kerk afgescheurd, nu behooren tot wat de Oostersche Kerk heet. Het telt evenveel afzonderlijke kerken als er volken, of zelfs gedeelten van volken zijn, die er toe behooren. In de Vereenigde Staten (*) is er van de oudste tot de nieuwste belijdenissen, — van Lutheranisme en Calvinisme tot het Leger des Heils toe — geen enkele europeesche variatie op het Protestantisme, dat niets is ingevoerd. En met welk een verschil bestaan die daar nog!

Hier belijden verschillende kerken genoegzaam dezelfde leer, maar met verschil van *ritus;* juist voldoende om haar niet met elkander te verwarren: zóó zijn bijv. de Episcopalen en Methodisten, de Presbyterianen en Baptisten.

Elders is bij meerdere gemeenten alles gelijk in leer en vormen, zonder dat men iets van vereeniging wil weten. Zoo telt men daar in onze dagen niet minder dan 12 verschillende presbyteriaansche kerken, 14 methodistische en 13 of 14 der Baptisten, die elk afzonderlijk een eigen inrichting hebben.

Nu geeft het ras het onderscheid aan: de Methodisten bv. hebben een kerk voor de blanken en een voor de zwarten. Dan doet dit de woonplaats: de Presbyterianen van het Noorden willen met die van het Zuiden niet samengaan.

Toen de Noordelijke Staten zich keerden tegen de Zuidelijke scheidden zij van elkander en ofschoon de sporen van verdeeldheid langzamerhand uitgewischt zijn in het burgerlijk leven, blijft de afscheiding op godsdienstig gebied bestaan.

Wij zouden die verdeeldheid met meerdere voorbeelden in het licht kunnen stellen, vooral met betrekking tot het al of niet streng naleven der godsdienstige verplichtingen — het aangevoerde moge echter volstaan, om te doen blijken, hoe onmachtig een godsdienstige gemeenschap is, zich *met niet meer dan natuurlijke middelen* te vormen, uit te breiden en te ontwikkelen en tegelijkertijd haar *éénheid* te bewaren.

Alleen — en hierop leggen wij nadruk — alleen de katholieke Kerk maakt hierop een uitzondering. Zij alleen bewaart overal haarzelfde hierarchie; zij predikt overal dezelfde waarheden; zij past overal dezelfde middelen voor het heil der haar toevertrouwde zielen toe. Laat haar van het oude Europa uitgaan en een Nieuwe Wereld betreden, zij zal daar niet verbrokkelen, niet veranderen, niet verloren gaan, — maar de jeugdige krachten tot zich trekken, ze haar in langen, harden strijd beproefd, maar nog altijd jeugdig leven meedeelen en toch immer dezelfde blijven. Iedere godsdienstige gemeenschap, iedere belijdenis buiten Haar is *plaatselijk;* de Roomsche Kerk alleen verdient inderdaad den naam van *algemeen.*— Wat dunkt U Lezer, wijst dit ook op iets hoogers dan op een bloot natuurlijke wet van ontwikkeling. De heer Spuller zal het woord *bovennatuurlijk* niet bezigen, maar door de kracht der bovengenoemde feiten overrompeld kent hij der Kerk „*een macht toe, waartegen geen weerstand te bieden is.*"

Die macht straalt hem tegen uit iedere bladzijde der geschiedenis van de Katholieke Kerk en nog helderder in zijn naaste omgeving, in het Frankrijk onzer dagen, waar op het woord des Pausen, in den beginne, wel is waar, met weinig enthousiasme, en met weerzin van velen, de aanmaning tot het erkennen van den republikeinschen regeeringsvorm door de katholieken werd ontvangen, maar in een niet verre toekomst als een sprekende wet in hun leven zal zijn overgegaan. Dat ziet de heer Spuller helder in; dat gevoelt hij is al zijn diepte en ernstig bevreesd zoekt hij naar gronden, om zich bij die onwederstreefbare ontwikkeling der Kerk gerust te stellen.

Maar waar die te vinden? Zal hij om afschuw en vrees tegen de Kerk te wekken en aldus haar vooruitstreventegen te gaan de brandstapels der inquisitie nog een laten rooken, het hartverscheurende gekerm van haar slachtoffers nog eens laten hooren, of een paar krasse proposities uit den *Syllabus* publiek aanplakken? Hij weet wel beter. Dat mocht dertig, veertig jaar geleden nog wat helpen, nu heeft dat uitgediend. Hij geeft dan ook zijn verwondering te kennen, dat een verstandig man, als de heer St. Pichon, daarmée nog voor den dag kan komen.

Neen, de heer Spuller zoekt het elders. Nimmer, meent hij, „zal de Kerk kunnen terugkeeren tot dien bij uitstek populairen geest der eerste eeuwen van het Christendom." Nooit zal zij op het volk onzer dagen dien invloed kunnen hernemen.— Het bewijs voor die uitspraak is mager. Het steunt op dit, mogen wij zeggen, groote woord: "Het is onmogelijk de vervlogen eeuwen terug te roepen."

Hoe wordt het gezond verstand hier door de vrees beneveld! De Kerk kan niet terugkeeren tot de eerste tijden van het Christendom, of zelfs tot de middeleeuwen; — Het zij zoo. Is dat echter noodzakelijk? Gaat zij niet hand aan hand voort met de ware beschaving, den waren voortuitgang. Wint zij, wat haar hier met geweld ontnomen wordt, elders niet met woeker weer? Getuigen haar zestig millioen zonen in de Nieuwe Wereld niet voor haar immer frisschen bloei onder alle geslachten en volkeren door alle tijden heen?

De heer Spuller, die te helder ziet, om de zwakheid van genoemden geruststellenden grond niet te doorschouwen, grijpt eindelijk de laatste reddingplank: "Welnu, zegt hij, wanneer de Kerk haar algeheelen invloed in de moderne maatschappij weer hernemen zou, dan zou met verwoedheid de oude strijd weer uitbarsten tusschen *vrijheid* en *gezag.* In dien strijd zal de vrijheid nimmer overwonnen worden, want haar wezen en bestemming is immer te strijden; te vallen, om aanstonds weer op te staan; te overwinnen, om tot het einde der tijden met wisselend geluk te blijven kampen."

(*) Aldus de Vicomte de Meaux: *L'Eglise catholique et la liberté aux Etats-Unis* p. 314, 315.

FEUILLETON.

ALÇO FOR DI BIDA

DI

PRESIDENT CARNOT

—o—

Di president Carnot, comò ingeniero i hende, Emil Dürer ta doena un bosquého den un courant alemán, di cual loké ta sigi ta sacar:

Carnot tabatin un veneracion, koe ta parce idolatria, pa es célebre eléctrico Edison. "Lo no ta posible, querido cólega," e dici un dia coe mi, koe mi a hacié un bisita, koemi por bolbé saludá Edison trobé den Paris como huesped? Pakiko e no kier resolvé pa bin bisita mi exposicion internacional? Kiko mi mester haci pé? Bo kié, pa koe na bida di es gran inventor, mi pone un monumento pé? Si! Mi kié larga erigí un pé. Mi mes lo kier firma un gran suma pé obheto ai, puntré koe lo e ta contento coe esai. Ai, si e por a bini Paris numa!" Mi a primintí di haci mi posible i mi a bai Américaalgun dia despues. Mi promé bisita tabata na es famoso inventor, koe a larga toer su *retortenan* para, kita su bistir di trabao i combida mi pa un almuerzo na su cas. Mi a conté mi entrevista coe Carnot. Coe judanza di su señora, mi a logra saca promesa for di dje, koe en berdad lo e bini exposicion internacional di Paris.

Algun seman despues mi tabata cerca presidente di república. Carnot tabata frega su man contento i tabata munstra casi un legria filial, ora mi a presenta su esposa un rosa berde-scur, koe mi a cohe den jardin di Edison. Hustamente Edison a inventá es secreto di duna rosa un color berde terciopelo. Mas tanto ainda Carnot tabata contenté, ora mi a entregé un portret grandi di es inventor coe un dedicatorio.

El a jama i encargá su secretario, di larga traha un lysje di mas precioso pé portret i di colegé den su camber riba portret di su abuelo, general Carnot. Mi mes a bai algun siman despues coe un redactor di *Figaro* i un representante di president na Havre, unda Edison lo llega Europa coe Vapor "La Bourgogne." Su manecé pa nueb'or mi a combiní un *rendez-vous* coe Edison, pa lagé mira coe colonel Gourand algun notabilidad di Paris. Presis nueb'or mi tabata dilanti hotel Vendô na Place Vendôme, i net mi kiera drenta koe un sjers simple a kore pasa mi dilanti i coe admiracion mi a mira cabes di Francia mi dilanti.

"Mi també ta 'ki, colega," Carnot dici coe mi, mientra el tabata duna mi man; i mi kier pidi bo, di presentá mi na Edison." Na cuarto di portero el a keda para i el a larga e portero nerviosamente purá tresé un skuier; el a pone su paña na orde dilanti un spiel, despues el a bisti un handschoen color di cinizi i es ora ai el a bai ariba den apartamentonan di Edison. "Mi kiér ta un di promenan, gran maestro, koe ta duna bo bon bini na Paris," e dici coe Edison, Coe su tono seco di Jankee Edison a puntra mi: "Kende es Señor ai ta?" Mi a bisa es inventor célebre nomber di e president. Edison a cohé man di Carnot, el a primié largo na su corazon i dici coe né, na inglés: "Esai ta bunita di bo, señor president, lo mi no lubidá esai nunca."

— "Pardon" Carnot a responde, "n'e momento aki no ta president di república frances ta bini serca bo, ma ingeniero Carnot i é ta gradici bo pa es honor, koe bo a ricibié." Bibo dese di es discreto ingeniero Sadi Carnot ta, koe es ingeniero di tur ingeniero por sintie bon na Paris i como góbernador sin limite riba dominio di siencia e por dispone libremente riba su venerador ingeniero Carnot."

Edison a gradici "colega Carnot", i awor pa banda di Carnot ingeniero, no tabata bini un fin na pregunta riba fonograf, telefon i obranan nobo di Edison. Parti na ingles i pa un parti na Frances kibrá toer pregunta tabata respondé mitar chansando, pasobra Edison tabata poco na talento di ingeniero Carnot te ora ko es aki a kita su desconfianza ma un poco koe un pregunta. "Mi a studia," Carnot dici, fonograf y su funcionnan exactamente i mi ta permiti mi puntra, si e cuchio chikitoe koe ta puli superficio di es cylindro ai no por ta kita of mehorá, semper tin mester di tres minuto pa puli es cylindro, i esai ta duna un perdida considerable di tempo. Bo no ta di mes opinion, Señor Edison?" Edison a responde extenso. Carnot a primintié di bisita exhibicion tramerdia. Esei a socedé també, Presis tres or nos a lamta, Edison, su muger, kolonel Gourand i scirbidó di es renglonnan aki. Un cuarto despues di tres or nos tabata den gadrei di maquinanan i nosa jega net na tempo, pasobra algun americano puro, koe tabata poné ají como ingeniero ajudante a nenga cólega ingeniero Carnot entrada na paviljon particular di Edison, como el a bini sin un presentador i nan a mustre na es inscripcion: "Entrada ta prohibi pa extrangero." Edison a bini den nan; i riba un señal di Edison, kolonel Gourand a bai den paviljon, un momento despues "colega Carnot" a drenta i tabata saluda cu Marseillaise pa ocho fonograf. Un transparant electrico den miles luz tabata brilja cu un inscripcion "Biba Carnot," i awor e colega tabata den su elemento. Mas di un ora el a pasa den paviljon di Edison, i el a combida Edison di hacie un contra visita su sigiente dia. Su manece Edison a bai Eliseo; na camina el a kita e sjers, koe president a mandé i el a cumpra un rosette di legion di honor den un pacus pa e usa como señal di distincion cu tabata dispensá né. Es vicitanan ai tabata repiti muy frecuentemente, i mi no ta kere di ta gaña mi, si mi afirma, koe president Sadi Carnot tabata gustosamente serka su colega inginiero Edison. Boz di Sadi Carnot ta keda tambe na es otro banda di Océano wardar pa posteridad pa tres cylindro fonográfico i podise tabata resona pa casualidad den *tusculum* di Edison, na recibimento di es noticia trágica di Lyon es palabranan-aki, koe Carnot a papia den un fonograf: "Biba mi colega Edison".

Wat de heer **Spuller** hier te kennen geeft is bedroevend. Zijn overtuiging met betrekking tot de ontwikkeling der Kerk, zooals wij die tot nu toe zagen, vooropgesteld, is het niet minder dan een oorlogsverklaring; een strijd aanbinden tusschen de wereldlijke macht, die ook over physieke krachten gebiedt en de geestelijke, die een uitsluitend zedelijke macht is. In het paar woorde, dat hij hier spreekt, kan een toekomst van leed en jammer verborgen liggen voor Frankrijk.

Het is waar de minister steunt er op, dat, door een wijs bestuur, de donkere wolken immer zullen overdrijven; hij waarschuwt, de katholieken niet in het harnas te jagen; predikt zelfs verdraagzaamheid van den kant der Regeering—en met het oog hierop, geeft hij een gedragslijn aan, die de Staat tegenover de zich meer en meer ontwikkelende Kerk zou hebben te volgen!

Zou dit echter geen prediken zijn in den woestijn?

De heer **Spuller** hoopt dit niet, maar verwacht van deze houding der Regeering tegenover de Kerk alle heil voor den Staat. Die houding heeft na de Zitting van 3 Mei 1894 de naam ontvangen van: „*de nieuwe richting,*" die wij in ons slot — artikel zullen uit een zetten.

(*Slot volgt*).

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Den 5 Augustus l. l. ontsliep kalm en zacht, gesterkt door de H. Sacramenten der stervenden, in het St. Martinus-gesticht alhier de Eerwaarde Soeur Thérèse.

Deze nederige kloosterlinge — in de wereld Johanna Maria Knuppel — werd den 19 December 1816 te Bergen op Zoom geboren.

Nog geen twintig jaar tellende trad zij den 14 Juni 1836 te Roosendaal in het klooster en verbond zich door hare H. Geloften een jaar later voor immer aan God.

Hij bestemde haar tot een hooger doel. Hij riep haar uit haar vaderland naar den vreemde, en met vreugde volgde zij die roepstem.

Met vijf andere heldinnen aanvaarde zij in 1842 de zware taak haar door hare oversten op de schouders gelegd.

En met welk een toewijding vervulde zij die!

Een halve eeuw kan getuigen met welk een moed en volharding zij voor Gods glorie arbeidde, tot haar de krachten ontzonken.

Zij, eenig overgeblevene van het zestal dat in 1842 het Apostolische werk der Eerwaarde Soeurs in de Curaçaosche Missie begon, mocht het geluk smaken te zien, hoezeer Curaçao haar ijver, haar werkzaamheid, haar deugd op prijs stelde.

Met goud werd zij de eenvoudige gekroond en hoorde haar lof door ieder verkondigen.

Een langdurige en pijnlijke ziekte bond haar in den laatsten tijd aan het ziekbed; louterde haar tevens van het aardsche, daar haar nog mocht aankleven en bereidde haar nader en nader voor, om in den hemel heerlijker gekroond te worden, dan hoogachting en liefde dit op aarde kunnen doen.

Zij ruste in vrede!

Bij Gouvernements beschikking dd. 14 dezer maand No. 492 is aan Mejuffrouw A. E. Caspersz, hulponderwijzeres bij de Openbare Meisjesschool alhier, tot herstel van gezondheid een binnenlandsche verlof voor den tijd van een maand verleend.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

René Araujo, Martin Matos Arvelo 2, Isaac Baiz é hijos, Leon Elsevijf, Polonia G. Evertz, N. Haayee, Emillano Kamphuis, Rafaela Palm, J. J. Pietersz, P. Rathazzo, José Torres & C°.

NEDERLAND

— De derde zoon van den kroonprins van Denemarken bezocht 20 Juli Den Haag, vergezeld door twee officieren en den heer C. M. Viruly, consul-generaal van Denemarken alhier.

In een open rijtuig maakten de heeren een toer door de stad en het Bosch.

De prins, die den rang heeft van luitenant, legde een officieel bezoek af bij den minister van marine.

Na afloop van het onderhoud, dat een kwartier duurde, dejeuneerden de heeren in het "Restaurant van der Pijl", waarna zij per rijtuig naar Delft reden, waar zij in de Nieuwe kerk het graf der Oranjes en vervolgens de fabriek van t' Hooft en Labouchère bezichtigden.

Ten 4 ure 12 in den namiddag keerde de prins daar terug, om deel te nemen aan het officieele dinee in het Maashotel, door den consul-generaal aangeboden en uit 23 couverts bestaande. Behalve de prins zaten aan het diner aan de officieren, behoorende tot den etat-major van de *Helgoland*, de burgermeester, de commandanten van de Nederlansche oorlogsschepen *Guinea*, *Stier*, *Matador* en *Dufa*, de kolonelcommandant van het regiment dienstdoende schutterij, de garnizoenscommandant, de directeur der gemeentewerken, de havenmeester en de vice-consul van Denemarken.

De eerste toost werd door den heer Viruly uitgebracht op den Koning en de Koningin van Denemarken, weldra gevolgd door een van den burgemeester op den Prins. Deze dankte met eenen toost op onze Koningin. De kapitein ter zee Wändel, commandant van de *Helgoland*, hield vervolgens eene boeiende rede, waarin hij de aandacht vestigde op de natuurlijke sympathie, bestaande tusschen de twee kleine staten Nederland en Denemarken, beide zeevarende natiën, beide van een krachtig onafhankelijksheidsgevoel bezield. Hij vermeldde het schitterend verleden van Nederland's marine en dronk op hare roemvolle toekomst. Zijne woorden werden beantwoord door den oudsten der vier gezagvoerders van de Nederlandsche oorlogsschepen, den commandant der *Guinea*. Alle toosten werden gevoerd in de Fransche taal.

Na afloop van den maaltijd, waar een zeer gezellige toon heerschte en men zich in verschillende talen onderhield, begaf men zich—het was ongeveer half negen — in zes open rijtuigen naar de officieren-sociëteit. De Prins zat in het rijtuig van den burgemeester, met dezen, den consul-generaal en den kapitein ter zee K. A. Stakman Bosse. In de sociëteit waren de leden in grooten getale opgekomen; men zag er betrekkelijk weinig uniformen. Tent en ingang waren geïllumineerd en onder de warande was eene ruimte afgeschoten, waarvan de grond met een tapijt was bedekt en waar men aan eene lange tafel, met fraaie bloemen versierd, eenen fauteuil voor den Prins en andere stoelen had geplaatst.

Ongeveer kwart over negen kwamen de rijtuigen door eene dichte menigte, en haie langs den toegangsweg naar de sociëteit geschaard, aanrijden. Er werd luide toegejuicht. Tusschen den burgermeester en den kolonel der schutterij trad de prins, met langzamen tred, links en rechts beleefd groetende, den tuin binnen. Het Deensche volkslied werd gespeeld en ieder stond ontblootten zich de hoofden. Z. K. H. maakte een sympathieken indruk op het publiek. Hij heeft een aangenaam, knap, door de zon gebruind gelaat en eene slanke gestalte, en schijnt zich gemakkelijk te bewegen. Hij was gekleed in Deensche marine-uniform, welke van de Nederlandsche weinig verschilt; eenige ridderorden waren op zijne borst gehecht.

Het gevolg bestond uit de bekende personen, van welke de meesten in de kranige marine-uniformen der beide zeemachten. Bij hen voegden zich het bestuur der officieren-sociëteit en andere schutterij-officieren, allen in groot tenue. Meerdere heeren werden aan den prins voorgesteld, die gedurende het grootste deel van zijn bezoek staande bleef en zich beurtelings met ieder der hem voorgestelden onderhield. De muziek speelde, behalve het Deensche volkslied, *Wien Neerlandsch Bloed* en *Wilhelmus*.

Z. H. deed eenige malen eene rondwandeling door den tuin. Ongeveer 10 uur werd hen, na eene korte toespraak van den kolonol Blankenheim, uitgeleide gedaan naar de wachtende rijtuigen onder toejuiching van het leden publiek.

Ook bij vertrek naar boord van de *Helgoland* was eene groote menigte, aan de Veerkade, te zaam geloopen.

Den geheelen avond bleef het weer goed.

— Naar het *Centrum* verneemt, zal prof. De Groot, benoemd hoogleeraar aan de universiteit te Amsterdam, zich aldaar vestigen en zijn intrek nemen bij zijn ordebroeders, aan de pastorie der Eerw. paters Dominicanen op de Spuistraat. Bij zijn inaugurale rede wordt groote belangstelling verwacht. Tot de genoodigden zullen ook al de Nederlandsche bisschoppen behooren.

— Betreffende het bericht van het *N. v. d. D.* als zou er nu reeds oneenigheid ontstaan zijn in het ministerie, omdat de ministers het niet eens zijn over het invoeren van een nieuw systeem geweer bij het leger, en als zou de minister van oorlog er eene portefeuille-kwestie van maken, zegt de *Haagsche Ct*:

Ofschoon 't eigenlijk niet onwaarschijnlijk zou moeten klinken, dat de heer Van Houten niet zou willen meewerken aan 't doen van groote oorlogsuitgaven, gelooven we toch, dat „men" genoemd blad niet goed heeft ingelicht: althans wanneer we ons herinneren, dat eenige weken geleden werd gemeld, dat de heer Schneider die nieuwe geweren als voorwaarde zou hebben gesteld voor zijn aannemen van de ministersportefeuille.

BUITENLAND

Italie. — De correspondent der *New-York Herald* meldt:

De Paus is zeer ontstemd geweest over de berichten, die de *Times* en het *Fremdenblatt* verspreidden over zijne gezondheid, en klaagde erover bij graaf Revertera Salandra, den Oostenrijkschen gezant, die ter afscheids-audiëntie kwam voor zijne jaarlijksche vacantie.

"Het is overal het oude liedje," zeide de Paus; „Als de zomer in het land komt, en de journalisten niet meer weten, wat te vertellen, verzinnen zij het een of ander over mijne gezondheid. Ik wenschte, dat zij iets anders uitvonden."

Dr. Lapponi, de lijfarts van Leo XIII, verklaarde den correspondent der *N.-Y. H.*, dat hij den Paus slechts tweemalen per week bezoekt, en dat deze visites vaak overbodig zijn; overigens is de woning van den dokter rechtstreeks per telefoon verbonden met het Vaticaan. De arts beklaagde zich erover, dat hij, bij het minste valsche gerucht, niet meer met rust gelaten wordt door den heer Manfroni, den inspecteur van politie, die met de bewaking van het Vaticaan belast is, en die altijd de eerste wil zijn, om de Italiaansche regeering omtrent de gezondheid des Pausen in te lichten.

De krachten des Pausen zijn zoodanig, dat hij nog altijd geheel alleen en zonder hulp de ladder in zijne bibliotheek op en afklimt, om de hoogste boekenplanken te bereiken.

Ook de correspondent van het *Berl. Tageblatt* bericht:

„Het is volstrekt onwaar, dat de Paus nog alleen van bouillon leeft, zooals men beweerd heeft; Z. H. eet geregeld vleesch. Een Romeinsch markies, behoorende tot den hoogsten Pauselijken adel, die heden ochtend ongeveer een uur bij den Paus vertoefde, vertelde mij zooeven, dat de Paus gedurende de geheele audientie onophoudelijk met vlugge schreden op- en neer liep."

De correspondent van *Courrier de Bruxelles* geeft de volgende verklaring van het uitstrooien der hier weersproken geruchten:

„Sinds vier of vijf jaren heb ik de opmerking gemaakt, dat men geregeld in de maand Juli valsche berichten verspreidt over den gezondheidstoestand des H. Vaders. Te Parijs heeft men ditmaal zelfs rondgestrooid, dat Z. H. overleden was.

„Het geldt hier geen toeval maar een wel overlegd en weinig eerlijk plan, waarvan men den oorsprong licht tot in de bureaux der Italiaansche regeering zou kunnen nasporen. De *Tribuna*, een liberaal Romeinsch blad, heeft het bericht het eerst uitgetrooid in een twijfelende vraag en onder een voorbehoud, dat wel den naam van een Judasstreek verdient. Men beoogt daarmee niet alleen een geldelijk doel: invloed op de beurs uit te oefenen, maar vooral ook een kerkelijk en een politiek doel. Men wil langzamerhand de wereld gewennen aan het bericht van den dood des Pausen, als de ramp werkelijk valt, om aldus den diepen indruk weg te nemen, die deze droevige gebeurtenis te weeg zou brengen.

„De Italiaansche regeering heeft hetzelfde spel gedreven in de laatste jaren van Pius IX; de Goddelijke Voorzienigheid verrijdelde echter de plannen der sektarissen, en Victor Emmanuel stierf vóor Pius."

Frankrijk. — Sinds tien jaren is nog geen ministerie in Frankrijk zoo krachtig tegen de radicale vaders en schutsheeren der revolutionnaire partijen opgetreden, als het ministerie-Dupuy doet, sedert Casimir Périer president der Republiek is. Als de radicalen zich zoo woedend tegen de anarchistenwet verzetten, omdat daardoor ook de ophitsingen hunner pers gestraft kunnen worden, dan hebben zij daartoe wel reden.

Men verzekert, dat Dupuy het daarbij niet zal laten en nog verder wil gaan. Hij wil nl. de vacantie gebruiken tot het voorbereiden van eene groote verschuiving onder de prefecten, teneinde diegenen onder deze heeren, welke werktuigen in de handen der radicalen zijn, op te ruimen. Een dertigtal van die aanzienlijke ambtenaren, wier waardigheid het best te vergelijken is met die onzer commissarissen der Koningin, zouden alsdan bedreigd worden. Die heeren hebben nl. nooit rekening gehouden met de bevelen der ministers; de Kamerleden, de senatoren, de invloedrijke kiezers, de venerabelen der loges, dat zijn de ware oversten der verschillende prefecten. De minister had niet het geringste gezag over velen hunner. Och, wat zouden die ambtenaren zich ook om een minister bekommeren? Zij zitten vast, en de ministers wisselen elk oogenblik en hebben het overigens veel te druk met de Kamer.

Maar Périer en Dupuy laten zich niet als stroopoppen beschouwen, en de minister-president denkt eens eene groote opruiming te houden onder de radicale departementshoofden. Bij openlijke circulaire wil Dupuy tevens protesteeren tegen de inmenging van allerlei vreemde invloeden in de departementale zaken en de nog overgebleven prefecten ernstig aanmanen alleen den minister van binnenlandsche zaken als hun hoofd te erkennen.

Dat zijn de plannen voor de toekomst. Voor het oogenblik is het ministerie nog bezig, de anarchistenwet in veilige haven te brengen. De Kamer is nog niet met de behandeling ervan klaargekomen.

Het wetsontwerp onttrekt nl. alle uitspraak in zake anarchistische misdrijven aan de jury, omdat de regeering terecht beducht is, dat in eene socialistische stad een anarchistisch misdadiger altijd door de jury zou worden vrijgesproken. Tevergeefs beproefden een radicaal en een socialist, op verschillende wijzen, de rechtspraak der jury te handhaven; Dupuy bestreed hen, en Dupuy won.

't Is te hopen, dat Dupuy doortastend genoeg is, om de anarchistische gifplant niet alleen in hare vruchten maar tot in den wortel toe te gaan aantasten. Waar de grondoorzaak van het kwaad schuilt, is reeds vaak genoeg gezegd door de Katholieke bladen. Misschien echter zal de regeering er meer oren naar hebben, nu het gezegd wordt door niet-Katholieken, door een Russisch blad nl.

— In den Turijnschen gemeenteraad werd door dr. Vignolo voorgesteld, de verpleging in het stedelijk

ziekenhuis toe te vertrouwen aan liefdezusters. Tot aller groote verwondering werd door den commissaris des konings, prof. Lessona, die drie jaar geleden een zelfde voorstel scherp had bestreden, ditmaal het voorstel ondersteund.

„Nog kort geleden," zeide hij, „was ik een vijand der nonnen. Ze aan een ziekbed plaatsten scheen mij toe, inbreuk maken op de vrijheid van geweten; ik dacht, dat de zusters meer voor de ziel dan voor het lichaam zorg droegen. Thans, nu ik van nabij gezien heb, wat er in een gasthuis gebeurt, waar geene zusters zijn, moet ik mijne meening veranderen en verklaren, dat de non in het gasthuis niet alleen eene weldaad voor den zieke maar een onovertreffelijke waarborg der zedelijkheid is. De schandalen die, in ons ziekenhuis zijn voorgevallen, zouden niet hebben plaats gegrepen, als er zusters geweest waren. Daarom steun ik van harte het voorstel, om ze er aan te stellen."

Volgens den *Echo de Paris* zou het middelpunt der Internationale zich heimelijk naar Brussel verplaatst hebben en daar buiten weten der Belgische politie werken. De leiders van het anarchisme zouden Londen verlaten hebben, daar de politie er te zeer van hun drijven en doen op de hoogte is, en de overheid in den laatsten tijd eene minder lijdzame houding aanneemt.

— Mevr. Casimir Périer zond 10,000 fr. als inschrijving voor stichting van een goed werk ter nagedachtenis van Carnot.

— Ook de gemeenteraad te Chalons-sur Marne heeft besloten een standbeeld voor Carnot te dier plaats op te richten.

— De *Temps* heeft de 5e lijst der inschrijvingen voor het stichten van een liefdadig werk ter nagedachtenis van Carnot openbaar gemaakt. In het geheel wijzen die lijsten nu eene som aan van ruim 16,000 fr.

— De inschrijvingen voor een standbeeld te Lyon ter eere van Carnot bedragen tot nu toe ruim 110,000 fr.

— De fransche Senaat heeft met 146 tegen 100 stemmen het voorstel van den Senator Fabre aangenomen, waarbij een nationale feestdag ter eere van Jeanne d'Arc wordt ingesteld. Voor dezen feestdag is gekozen de tweede Zondag in Mei.

Belgie.— Het journalistencongres te Antwerpen heeft een staartje. Als vergaderplaats voor het volgende congres waren Genève en Rome voorgesteld. Over Genève kon men moeilijk een besluit nemen, daar de Zwitsersche pers niet vertegenwoordigd was. Bonghi, de vroegere minister van Italië, pleitte heftig voor Rome. De Belgische Katholieke pers was daar sterk tegen en verklaarde, dat geen Katholiek journalist, die dien naam waard is, naar Rome zal gaan, waardoor hij indirect de brutale miskenning van de rechten van den Heiligen Stoel zou goedkeuren. De keus der vergaderplaats is nu overgelaten aan het bestuur van het congres.

— Het hof te Brussel heeft opnieuw het mandaat verlengd, waarbij machtige wordt verleend om mat. Joniaux nog eene maand in hechtenis te houden.

— De Koning heeft in het paleis te Laeken de afgevaardigden ontvangen naar het internationaal congres der drukpers. Na zelf door den Nederlandschen gezant aan Z. M. te zijn voorgesteld, stelde de hr. Ch. Boissevain zijne mede-afgevaardigden uit Nederland aan den Koning voor. Deze sprak met waardeering van de banden van vriendschap en solidariteit, die de beide landen vereenigen, en voegde er bij dat de kleine staten elkaar de hand moeten reiken. Laat ons er naar streven, aldus eindigde Z. M., de nauwe aaneensluiting tusschen de twee landen te doen voortduren. De Koningin vroeg naar den welstand van Koningin Wilhelmina, en sprak de hoop uit, haar te eeniger tijd een bezoek te kunne brengen.

Duitschland.—Keizer Wilhelm heeft den Czarewitz uitgenoodigd de manoeuvres van het Duitsche leger te komen bijwonen, maar de Czaar, waarschijnlijk van oordeel, dat de vriendschap niet al te ver moet gedreven worden, wat een verkeerden indruk in Frankrijk zou maken, heeft die invitatie afgeslagen. Als voorwendsel bezigt de Czaar de "noodzakelijkheid," dat zijn zoon de manoeuvres van het Russische leger bijwone, die omstreeks dienzelfden tijd plaats hebben.

— De groote Duitsche Katholiekendag zal dit jaar te Keulen worden gehouden van Zondag 26 Augustus tot den daarvanvolgenden Donderdag. De algemeene vergaderingen worden in de Gürzenich gehouden. Alles voorspelt, dat het congres dit jaar bijzonder schitterend zal zijn.

— Eene vreeselijke ramp heeft de vorige maand eene geheele streek in Beieren geteisterd. Op een namiddag heeft plotseling eene cycloon zich in de hoogere luchtlagen gevormd en is in de nabijheid van Zwaben neergestort. De windhoos heeft met eene ongelooflijk kracht al verbrijzeld wat zich op haren weg bevond. 12 dorpen zijn verwoest en 300 hofsteden om zoo te zeggen uit elkaar geslagen. Prins-regent Luitpold zond als de eerste hulp 300 mark

— De Jezuïetenvrees — zegt een Duitsch katholiek blad — schijnt er in Pruisen nog diep in te zetten. Was in den Rijksdag al de meerderheid voor de afschaffing der uitzonderingswet tegen de Jezuïeten, de Bondsraad was voor de toelating der gehate en gevreesde orde niet te vinden. Hoe dat rijmen met met trotsche woord: „Wier, Deutschen, fürchten Gott und sonst nichts auf der Welt?" Het machtig Duitsche Rijk is bang voor een Jezuïet !!! Men zou waarlijk Jezuïet willen wezen om zulk eer eer. De redemptoristen evenwel mogen naar hun vaderland terug. Dat is kostelijk! Want ziet, 23 jaren lang werden ook zij geweerd, ondat zij als verwant aan de Jezuïeten werden beschouwd. En nu verklaart de hoogernstige Bondsraad, dat hij zich vergist heeft en dat de redemptoristen niet met de Jesuïeten verwant zijn. 't Is om zich te bedoen. Men geeft zich immers de minste moeite niet, om iets te leeren begrijpen of ook maar te leeren kennen van onze katholieke instellingen en kloosterorden. Men weet zoo min wat een Redemptorist als wat een Jesuïet is. Maar de Jesuïten hebben het nu een maal gedaan. De „Evangelische Bund" krijgt kippenvel als hij den naam maar hoort. Hoe het ook ga, de Jesuïeten zullen komen naar Duitschland. Een kwestie van tijd is 't, anders niet. Want het lijdt niet den minsten twijfel, of het Centrum zal weder aankomen met het oude voorstel: afschaffing der Jesuïtenwet. En evenmin lijdt het twijfel, of de Rijsdag zal het opnieuw aannemen. Zoo zal in 't eind de Bondsraad wel moeten toegeven. Hoe langer hij uitstelt, hoe belachelijker hij zich maakt. Onbegrijpelijk, dat hij dat niet inziet.

Engeland.—De Engelsche parlementsleden worden gedwongen nagenoeg den geheelen zomer door te werken. Zij krijgen pas vacantie, als de herfstmaand in het land komt, zooveel is er nog te doen.

Sir William Harcourt deelde in het Lagerhuis mede, dat de regeering de wetsontwerpen tot scheiding van kerk en staat in Wales en betreffende den drankverkoop terugneemt. Zij blijft vasthouden aan de wetsontwerpen tot herstel van de verdreven pachters in Ierland; tot gelijkmaking van de plaatselijke accijnsen in Londen; en aan dat op het plaatselijk bestuur in Schotland. Zij zal inschikkelijk zijn voor het wetsontwerp tot invoering van den achturigen werkdag in de mijnen, dat niet door de regeering is ingediend maar toch een maatschappelijk vraagstuk van het hoogste belang betreft, waarover de Kamer hare meening moet uitspreken. De regeering handhaaft ook de andere wetsontwerpen, die niet bestreden worden, en hoopt de parlementszitting vóór het eind van Augustus te kunnen sluiten.

Oostenrijk.— Keizerin Elisabeth, die in Trente vertoeft, maakte onlangs een uitstapje in de omstreken van Campiglio. Vermoeid zijnde, trad zij eene boerenwoning binnen, om wat uit te rusten. Zij vond de bewoners in hun Zondagspak, maar in onaangename stemming. Toen de keizerin, die zich niet bekend maakte, naar de reden vroeg, vernam zij, dat een jonggeboren meisje dien dag moest gedoopt worden, maar dat de peettante niet kwam, en de plechtigheid dus niet kon doorgaan. De vreemde dame verklaarde zich bereid als meter op te treden, wat de goede lieden gaarne aannamen. Zij vroegen haar, hoe het kind moest heeten. "Ik heet Elisabeth," zeido de keizerin; "die naam is niet in gebruik in deze streek. Geef het kind dus den schoonsten naam, dien de Christenwereld kent, dien van Maria."

De verbazing van den ouden dorpspastoor was groot, toen hij op het doopregister de handteekening der meter las, maar hem werd verzocht niets te zeggen. De brave landlieden vernamen eerst den volgenden dag, toen een lakei een geschenk in zilver en suikergoed van "peettante" kwam brengen, wie de meter van hun dochtertje Maria was.

Noorwegen.— Ook het Noorweegsche parlement is nog bijeen. De radicalen zijn er nog altijd aan 't ruziemaken met Zweden. De oude kwestie kwam gisteren, bij het behandelen der begrooting van buitenlandsche zaken, in het Storthing weer ter sprake.

Shweigard protesteerde tegen de opvatting, dat Zweden en Noorwegen ieder voor zich gezanten zou kunnen aanstellen.

De sprekers der linkerzijde eischten, dat beide Staten hiertoe evenzeer het recht zouden hebben.

VERSCHEIDENHEDEN

De familie Carnot heeft al de kleederen en sieraden, welke de ongelukkige President droeg, toen hij door den dolk van Caserio werd getroffen, als kostbare reliquieën bijeenverzameld. Alleen de hoed was eerst niet te vinden; doch deze is ten slotte ook terechtgekomen. Het blijkt dat een der geneesheeren, die op dien noodlottigen avond bij het sterfbed van den President was geroepen, bij vergissing diens hoed had opgezet; de volgende dagen droeg de dokter een strooboed, en zoo bleef de overal gezochte cylinder van den President aan den kapstok hangen. Toen de dokter ten slotte de verwisseling bemerkte, haastte hij zich de familie Carnot daarvan in kennis te stellen, en zoo heeft de historisch geworden hoed toch zijn plaats gevonden onder de andere *souvenirs*, welke de familie met vrome zorg bewaard.

Santo Caserio is niet de eerste anarchist, die den dolk gebruikt heeft, om een vertegenwoordiger van het gezag te treffen. De *Figaro* herinnert eraan, dat den 4en Augustus 1878 de dolk van een russischen nihilist te Petersburg een einde maakte aan het leven van generaal Mezentzef, het hoofd der russische politie. Deze anarchist was de bekende Stepniak-Krawtchinsky, die, gelukkiger dan Caserio, ontsnapte en nu ongestoord te Londen leeft.

Slachting van vier-en-twintig kinderen.— Italiaansche bladen bevatten het volgend ontzettend verhaal: Op den avond van 24 Juni kwamen verscheiden vrouwen bij den aanvoerder der carabinieri te Lercara, en klaagden en jammerden, onder het storten van heete tranen, dat haar kinderen reeds verscheiden uren geleden verdwenen en nergens te vinden waren. Een herder had de kleinen het bosch zien ingaan met een ouden man, die hun lekkernijen en geld gegeven had. Den commandant was te voren ambtelijk meegedeeld geworden, dat in andere plaatsen in Naro, Tavara en Trapani eveneens kinderen, in het geheel 19, spoorloos verdwenen waren, en vermoed werd, dat de oude welbekende muzikant Aramico Carmelo hen met zich meegetroond had. Daar de persoonsbeschrijving, welke de herder gaf van den ouden man, dien hij had gezien, met het signalement van Carmelo overeenkwam, werd geen oogenblik meer gedraald. In het dichtste van het bosch vonden de zoekenden een hol, waaruit het krijten van kinderen tot hen doordrong. Het tooneel, dat zij, het hol binnengedrongen, zagen, deed hun haren te berge rijzen en hun bloed in de aderen stollen. Midden in het hol stond de bedelmuzikant, met een dolk in de hand, waarmede hij juist een kind den buik had opengesneden. De ongelukkige kleine lag met het gezicht op de aarde, die zijn wegstroomend bloed gretig opzoog. Vier kinderen lagen reeds als lijken ter zijde, terwijl een ander, evenals zijn beklagenswaardige lotgenooten geheel ontkleed en handen en voeten met koorden gebonden, getuige van het gruwelijken schouwspel was, in afwachting dat het zelf dergelijk wreedaardig lot zou ondergaan.

Slechts met de grootste moeite konden de carabinieri den kindermoorder tegen de woedende landlieden, die zich bij de soldaten hadden aangesloten, beschermen. Zoo hij in hun handen ware gevallen, zouden zij hem levend hebben verscheurd.

In de gevangenis bekende Carmelo zonder de minste ontroering, dat hij ook de overige negentien verdwenen kinderen op dezelfde wijze had vermoord. Naar hij verder zei, was hem s'nachts een geest verschenen, die hem had meêgedeeld dat men elken in de aarde verborgen schat kon vinden, zoo men haar drenkte met het bloed van vijftig onschuldige kinderen. Om die reden was hij op de kindervangst uitgegaan. De rampzalige werd overgebracht naar een krankzinnigengestícht te Palermo, waar de gerechtelijke geneesheeren en die van het gesticht hem gadeslaan.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

Tal vez tengas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿qué es la justicia de la naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo: ¿No es verdad?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodríguez, de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavía. ¿Qué es la enfermedad del hígado? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así en la sangre, obra como un veneno lento La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada; los ojos y la piel toman un color amarillento; se sienten náuseas y frecuentes vértigos; las manos y pies se ponen fríos y pegajosos; vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hast una docena de desórdenes orgánicos Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se había de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Después de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodríguez llevó á su hijo á los baños de Málaga; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción de la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de higado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del

caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debía de hacer y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por "Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodriguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice: "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, ya mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por sí mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños: pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodriguez.

En conclusión, dirémos que indudablemos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que él ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todas edades.

SASTRERIA Y ZAPATERIA "LA UNION"

For di 1º di febrero, ta poné pa maestro di e Sastrería aki, Sr. Willem Sterling, kende nos ta ofrecé na publico pa su bon corte i prontitud na trabaonan confiá né.

Curaçao 5 febrero 1894.

"Pidi Lo Boso Haja"

titulo di un boeki di Misa koe mi ricibi poco dia pasa i koe tin toer oracion necesario pa un bon cristian. Nan ta masjar boenita gebinder, propio pa regalo, i nan prijs ta di *f* 0.75 te *f* 4.50. También mi a haja masjar boeki di Misa na holandes, masjar boenita i di diferente prijs. Mi ta ofrece también un coleccion di Katholieke Illustratie boenita gebinder: pa informacion cerca.

AURELIO ALVAREZ

I. S. SCHEIDELAAR

Calla grandi-Otrabanda.

A ricibi awe koe vapor Holandés flor masjar bonita di toer color, blanco i pretoe—di ultimo goestoe.

Bayeta holandés.

Eau-de-Cologne, jabon di coco, etc. etc.

Curazao, Julio 24 de 1894.

DE VENTA

EN LA

Libreria de A. Bethencourt é Hijos

LAS

Poesías de Adolfo A. Wolfschoon

con prohemio

DE

David M. Chumaceiro.

Espejuelos y Lentes

GRAN VARIEDAD DE CLASES blancos de aumento y de miope, para vista natural montados al aire. Se recomienda muy particularmente los *Lentes de miope para las damas*, modelo especial para las señoritas Curazoleñas.

PRECIO DE REALIZACION

A. BETHENCOURT É HIJOS

El mejor *Cock-tail* es el que se prepara con el *Amargo de Angostura* de White. Es más espumoso y más delicioso. Ensáyese y se verá la superioridad sobre los otros Amargos.

Las colerinas y otras indisposiciones de estómago se curan tomando unas cuantas gotas de *Amargo de Angostura* de White en agua. Sus condiciones tónicas y astringente son apropiadas para detener las *diarréas* más rebeldes.

Paul F. G. CURIEL

biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch.

Curaçao, 13 Juni 1893.

LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ,

NEW YORK.

Libre de Explosión, Humo y Mal Olor.

— De Venta Por —

Las Ferreterías y Almacenes de Víveres.

La VELOUTINE

Polvo de Arroz especial preparado al bismuto

Por CH. FAY, Perfumista

PARIS, 9, Rue de la Paix, 9, PARIS

De Venta en todas las Perfumerías y Peluquerías de Francia y Extranjeros

---

ASMA

Catarros, Opresiones y las Enfermedades de las Vías respiratorias, se curan con los TUBOS LEVASSEUR

París: Farmacia ROBIQUET, 23, rue de la Monnaie.

NEURALGIAS

Exigir el Sello de Garantía de la Unión de los Fabricantes.

HET ANGOSTURA-BITTER

VAN

— WHITE —

(VERY PURE and condensed ANGOSTURA-BITTER),

dat de heer MIGUEL BETHENCOURT het publiek te koop aanbiedt, is voortreffelijker, dan alle tot nog toe bereide Bitters.

Allen, die het proeven, bevestigen de voortreffelijkheid daarvan en nemen zich voor, geen ander Bitter te gebruiken, hetgeen voorzeker de hygienische eigenschappen daarvan bekrachtigt.

Uit de scheikundige ontleding van het Angostura-Bitter van White blijkt, dat het eene grootere hoeveelheid inlandsche, opwekkende en versterkende zelfstandigheden dan eenig ander Bitter bevat.

Met dit bitter bereidt men heerlijke *cocktails* en, vermengd met jenever, rum of andere dranken, deelt het er een aangenamen en kostelijken smaak aan.

Het is, door zijne ontsluitende en tonische eigenschappen, een ware schat voor de huisgezinnen.

Het is een krachtig koortsdrijvend middel en behoort daarom als voorbehoedmiddel op moerassige plaatsen te worden gebruikt, waar men blootgesteld is om koortsen te krijgen.

Het wordt met den besten uitslag gebruikt bij bloedstortingen. Het is voldoende een stuk met dit Bitter doordrongen katoen aan te wenden om het bloed te stelpen. De gedane proefnemingen hebben den besten uitslag opgeleverd.

Als tonisch en prikkelend middel, dat zelfs de hardnekkigste dyspepsie overwint, is het onbetaalbaar. Eenige druppels in zuikerwater vormt een lekkeren drank. In dezen aangenamen vorm is het zeer geschikt om den eetlust van kinderen op te wekken. Buitendien wordt het ten zeerste aanbevolen als een onfeilbaar middel in gevallen van tetanos.

PROEFT HET! PROEFT HET!

Zij, die dit onvergelijkelijke BITTER wenschen te proeven, kunnen zich wenden tot den Boekhandel van A. BETHENCOURT É HIJOS.

Het wordt in het groot en in het klein verkocht in den Boekhandel van A. BETHENCOURT É HIJOS op Curaçao.

Het is ook verkrijgbaar in de *Botica Alemana* van de Heeren JONES & BORCHERT en in de voornaamste drankwinkels op Curaçao.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE",

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.	Venezuela	Philadelphia	Venezuela	Caracas.	Philadelphia
Vertrekt van NEW YORK	Juli 3	Juli 12	Juli 25	Aug. 4	Aug. 14	Aug. 28
Komt aan te CURAÇAO	9	18	31	10	20	29
Vertrekt van	10	19	Aug. 1	11	21	30
Komt aan te PTO. CABELLO	11	20	2	12	22	31
Vertrekt van	12	21	3	13	23	Sept. 1
Komt aan te LA GUAYRA..	13	22	4	14	24	2
Vertrekt van	16	25	7	17	27	5
Komt aan te PTO. CABELLO	17	—	8	18	28	6
Vertrekt van	17	—	8	18	28	6
Komt aan te CURAÇAO	18	26	9	19	29	7
Vertrekt van	18	26	10	20	30	7
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	19	—	11	21	31	8
Komt aan te NEW-YORK...	25	Aug. 1	17	27	Sept 6	14

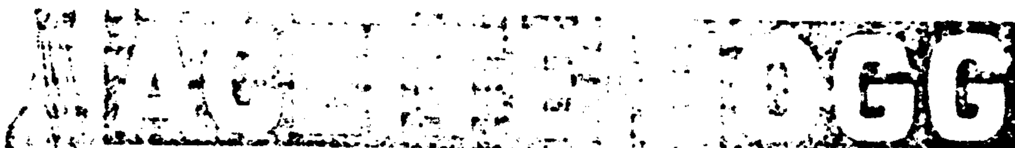
Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO	Juli 10	Juli 19	Aug 1	Aug. 11	Aug. 22
Komt aan te MARACAIBO	11	20	2	12	23
Vertrekt van	15	24	8	18	[illegible]
Komt aan te CURAÇAO	16	25	9	19	[illegible]

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,

Agenten.

NATURAL, MEDICINAL

Es mucho mas activo que las Emulsiones que contienen mitad de agua, y que los aceites de Noruega, cuya depuracion les hace perder una gran parte de sus propiedades curativas.

Se vende solamente en frascos TRIANGULARES. — Exíjase sobre la etiqueta el SELLO AZUL del Estado Francés

Solo Propietario: HOGG, 2, rue Castiglione, PARIS, Y EN TODAS LAS FARMACIAS.

PEPSINA DE HOGG

RECETADA POR EL CUERPO MÉDICO DESDE 1854

La PEPSINA titulada de HOGG, es cinco veces mas activa que la Pepsina amilácea.

1. PÍLDORAS DE PEPSINA PURA ACIDIFICADA. Males de estómago, digestiones difíciles, gastralgia etc.
2. PÍLDORAS de PEPSINA y HIERRO reducido por el HIDROGENO. Malas digestiones de personas débiles y anémicas.
3. PÍLDORAS DE PEPSINA y IODURO DE HIERRO. Dispepsia complicada de linfatismo, de raquitismo, etc.

Estas píldoras son muy solubles en el estómago.

HOGG, 2, RUE CASTIGLIONE, PARIS y FARMACIAS.